

Ode öfwer liuset. =(Omsl.)=
(Lund 1794. Trykt hos prof.
Joh. Lundblad. =(Ba...

1700-1829 81 A Br. 1794 Ode

National Library
of Sweden

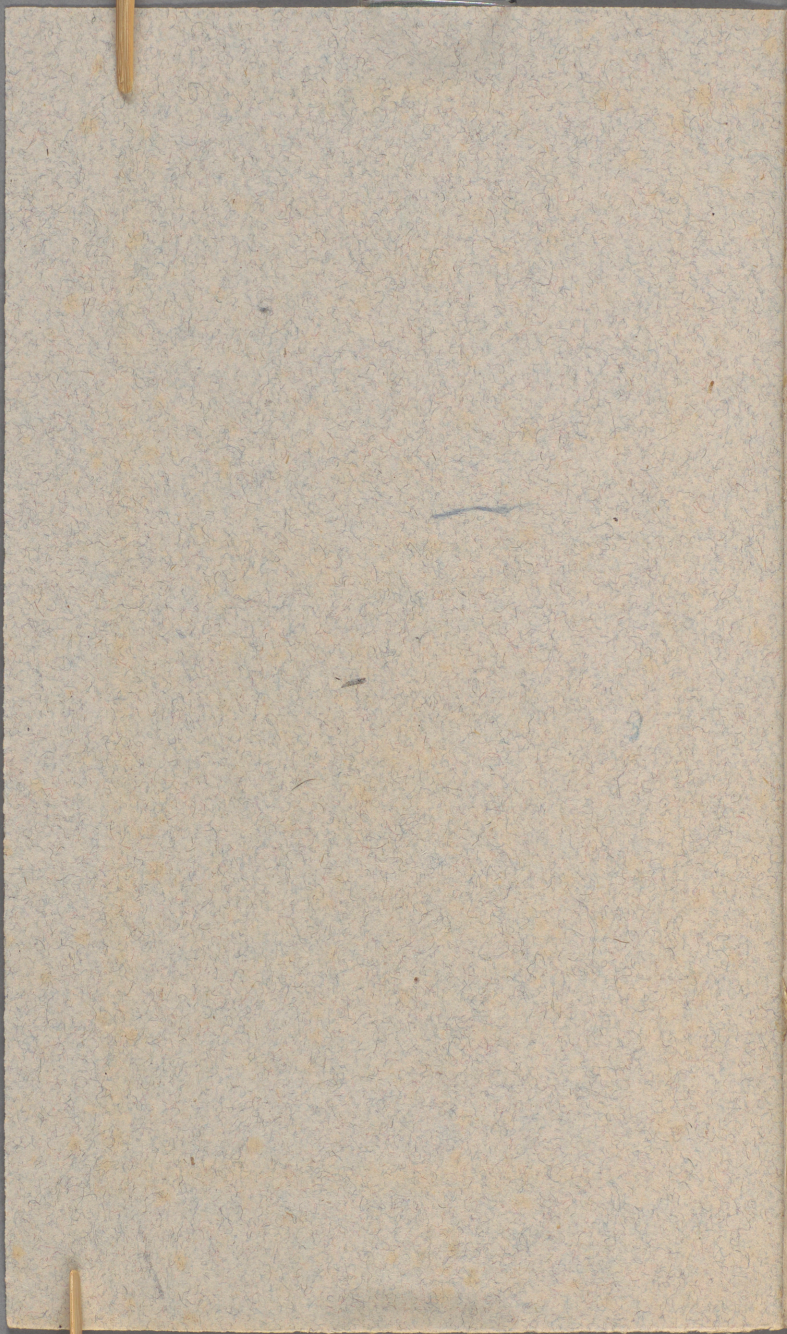
ODE ÖFVER LIGUSET Vatt. So.

(2)

1724

1700-1829

Lant
1794

Sv. Saml.
Vitt.
Sv.
(Br.)
1100-1829

ODE

ÖFWER

LIUSET.

1794

ODE

LIVRET.

ODE

öfwer

LIUSET.

Ej lyckan mer mit hjerta dårar:
Jag nog för henne gjutit tårar:
Jag ofta nog, beklagat mig,
Når mina Luft - slott hastigt tumlat,
Och når en storm det watnet grumlat,
Dår jag såg himlen skåda sig.

Jag lært i Enslighetens sköte,
At fällhet blir mitt wiffa möte,
Om ock min dag fyns mindre blid;
Når jag mig fram til Honom tränger,
Som friska kranfar ståndigt hänger
Ikring Naturens Pyramid.

På Jorden, Himmelens Tapeter
Hwad ser jag ej för härligheter!
Nej glädje - tåren i sit lopp
Förgäfwes al min känsla målar,
Når blott i afton - solens strålar,
Jag kysser rosens spåda knopp.

I alla lifwets mörka dimmor,
 Mig möta Salighetens Strimmor,
 Det är: Guds Wishet, Nåd och Magt.
 O Andakt! helga Du min tunga.
 Jag wil om *Ljusets strålar* siunga,
 Och Glädien af Naturens pragt.

När nattens Flor för ögat skymmer,
 Min glädje ej med dagen rymmer.
 Då Solen gick från detta hwalf,
 Straxt såg jag öfwer Skogens toppar,
 Där Himlen ån war röd som Koppar,
 Hur aftenstjernan bran och skalf.

Jag henne ser mot hafwet wandra,
 När åter tusen, tusen andra
 Små gyldne Solar tända sig. —
 Hwad det en Gång skal hårligt blifwa,
 På delse gyldne puncter klifwa,
 O, Gud! at nämre skåda Dig! —

Det stora urwårk, detta hela
 Som i sin gång kan aldrig fela!
 Ack, al vår gifsning är för swag!
 Nog se wi här, at hjulen skrida;
 Men fiedrarne som hjulen wrida
 Wi skåda få en annan Dag.

Af känslans suck, mitt hjerta swäller:
 Mitt öga lyft åt höjden faller
 Af tacksamhet, en glädje — tår!
 När jag ser här en Krona brinna,
 Där alla Ljusen mig påminna
 Den härlighet, mig förestår.

Wål! om en Ussling torde fråga
 Hwi Stjerne - hwalfwets eld och låga
 Så ringa ljus åt jorden ger,
 Åt oss som mellan faror trampa?
 Men tyftna! — där en prägtig lampa,
 På hwalfwet snart jag hånga ser.

Se! Månen börjar fakta lyfta
 Sin ljusa spets ur mölnets klyfta,
 Och Jordens plan sin tekning får.
 En blanker wåg, på Hafwet flammar
 Och bak om trädens lóf och flammar,
 I skjul den häpna skuggan går.

Där Dalens grottor falla bistra:
 Jag ser de lugna floder gnistra
 Mot Stjernehwalfwets gyldne hår,
 Et irblofs tumlar om, och swáfwar:
 Et Norsken strålar up, och báfwar,
 O, Natt hwad du gudomlig är!

Och

Och, Ni små Maskar! Ni, som Spöken,
 Och nattens flat med glitter öken,
 Ni, til min wänskap ägen rätt;
 När jag åt natten mig förnöjer
 I Lunden, där jag gärna dröjer,
 Då firen Ni mit Cabinet.

Men nu, et Moln för Månan fwänger
 Och Åske - wigggen, när han slänger
 På molnets wägg sin krökta ränd,
 Förwånar -- ty han är så Prågtig,
 Och skrifwer: Gud han är alsmågtig,
 Och Du? -- et intet i hans hand.

När mörkret öfwer Jorden flyter,
 Och rågnen slår, och stormen ryter,
 Jag i min kammar trygg och glad,
 En dag mig af en gnista skapar,
 Hwarwid jag fer och efterapar
 Naturen på et papersblad.

Dess fågring al min tanka fyller,
 Och tankan blott mitt lugn förgyller,
 Och känslan wärkar i min Sjal.
 Här skramlar ingen Däres tunga.
 Med ógat hör jag Skalden siunga,
 Och Filosofhen tala wäl.

Mot nattens Kyla jag mig rustar,
 Och då jag på min brasa puftar,
 De yra gniflor fågna mig.
 Jag strödda bränder sammanskockar,
 Strax dansande med gyldne läckar,
 Den klara lågan wifar sig.

Men, nattens tunga spira bräckes:
 Se! dagen gryr, min weke släckes;
 Jag wandrar åter til de fält,
 Där Herdar sina pipor fatta,
 Och öfwer Floras blomster - matta
 Den glada Lärkan siunger galdt.

Hwad glädje-fåst är här på fårde,
 Hwad skådespel af mera wårde?
 Min Sång Gudinna, siung, besjung
 En prakt som al Naturen glåder!
 Se! Himlen klådd i Högtids klåder
 Nu sminkar sig för Dagens Kung.

En Purpur sky med gyldne Kanter,
 Som kröner Bergens nakna branter,
 Förskönar Himlens östra bryn.
 På källan Dagen redan blänker
 Och wattufallets bäge stänker
 Ur fraggan Silfwer up mot skyn.

Nu Solen Morgonrådnan hinner,
 Och hon blir eld, och luften brinner,
 Nu blixtra Solens strålar ner,
 Som hunnit bryta alla hinder:
 Och uppå Rosens sköna kinder
 Jag glädje tårar tilra fer.

Än hörs i Väster Åskan buldra;
 Men öfwer molnets mörka skuldra
 Har glädjens Gud med nådig hand,
 Af Solens strålar, som han brutit,
 På rågnets droppar sammanknutit
 Et randigt alla fårgors band.

Alt är nu präktigt, alt mig gläder:
 Af Skogar, Sjöar, Byar, Städer
 En hårlig duk mitt öga får;
 Där ser jag wilda Djur och tamma;
 Där, som en blomster - firad ramma
 Kring åkerfältet, renen står.

Där, ser jag Ängen hur han lågar
 Emellan trädens blomster bogar,
 Och där en Flock af hwita Lam,
 Som öfwer gröna kullen troppar,
 At under Säfwens böjda toppar
 Få spegla sig i källans Dam.

Och dessa Lindar i sin sträcka,
 Som fina gröna kronor räcka
 Högt i Saphirens ljula rymd.
 Och Dalen där Christallen rinner,
 Som bugrar, glänser och förfwinner
 I Lundens fot af skuggor skymd.

Ja! torfwen prunkar, här jag sitter
 Med fina blad och gräs och glitter,
 Och wackra kräk af flere slag.
 En wacker Fjäril kring mig swingar,
 Och wisar sina sköna wingar,
 Som liknar blomman i behag.

O! kan jag måla alt det sköna,
 Som Solens ljus mig låter röna?
 Nej! Solens Gud, jag är för swag!
 At endast räkna dina under,
 Förkorta äro tidens stunder,
 Ock kanske Ewighetens dag.

Dit *warde* alt af intet födde,
 Och detta alt du öfwerströdde
 Med härligheter Dig til pris.
 Du finidde få naturens kedja,
 At hwarje länk mig skulle glädja,
 Och säga: Du är god och wis,

Dit lof skal fwäfwä på min tunga,
Jag ewigt fåga skal och fiunga:
Hur Du war nådig mot et grus;
Då Du med Wårk och Wisdom tydde,
Och Jord, och Himmel härligt prydde,
Och gaf mig känsla, öga, ljus.

Kan jag då trösta en som gråter,
Och är jag tålig, och förlåter,
Och är jag frisk, och är jag öm;
Och om jag stödd af hoppets krycka
Har banat wäg til ewig lycka,
Hwad är mit lif? en ljuflig dröm! !

Very faint, illegible text or a line of a stamp, possibly a title or a date, located below the seal.

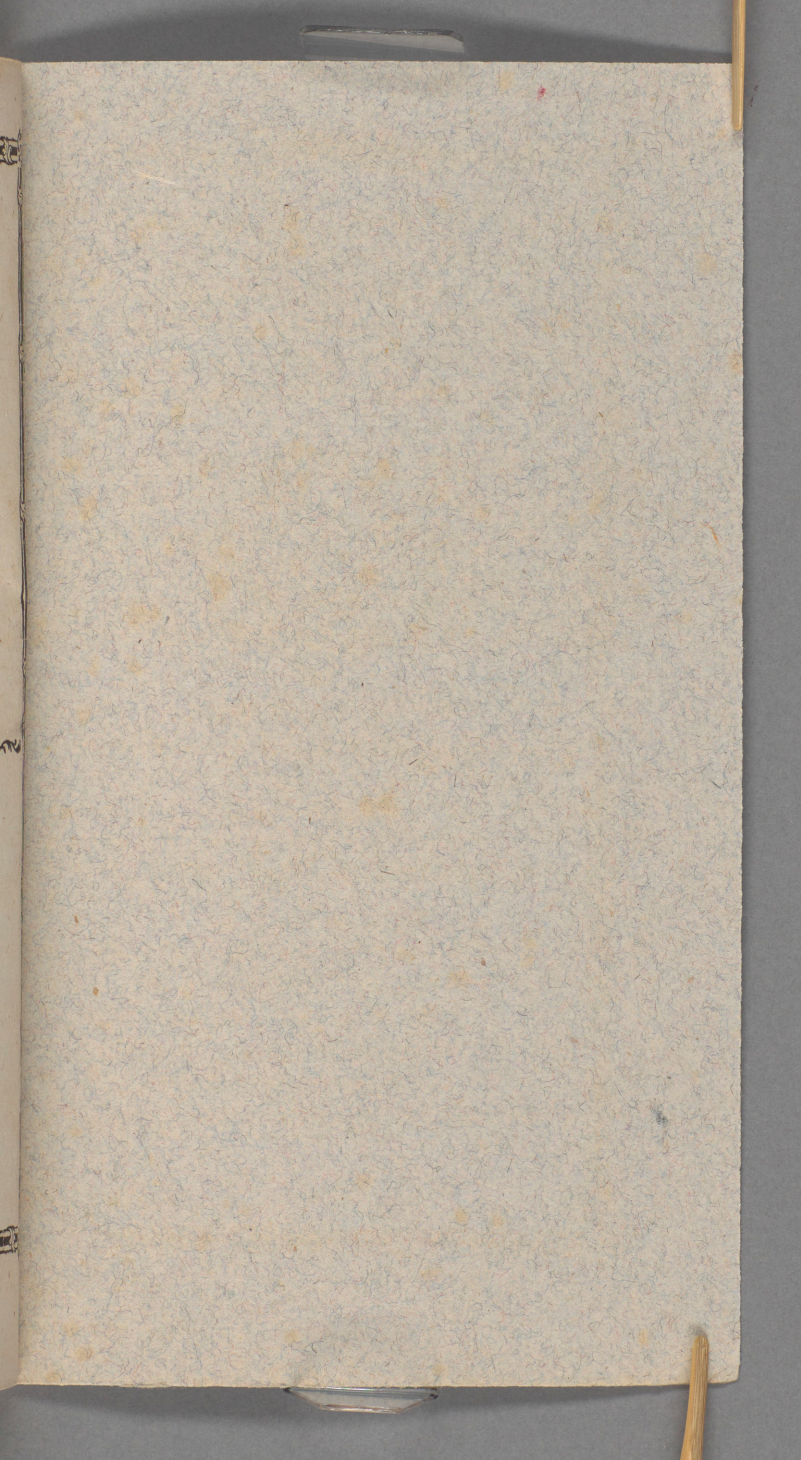
Very faint, illegible text, possibly a name or a date, located below the first line of text.

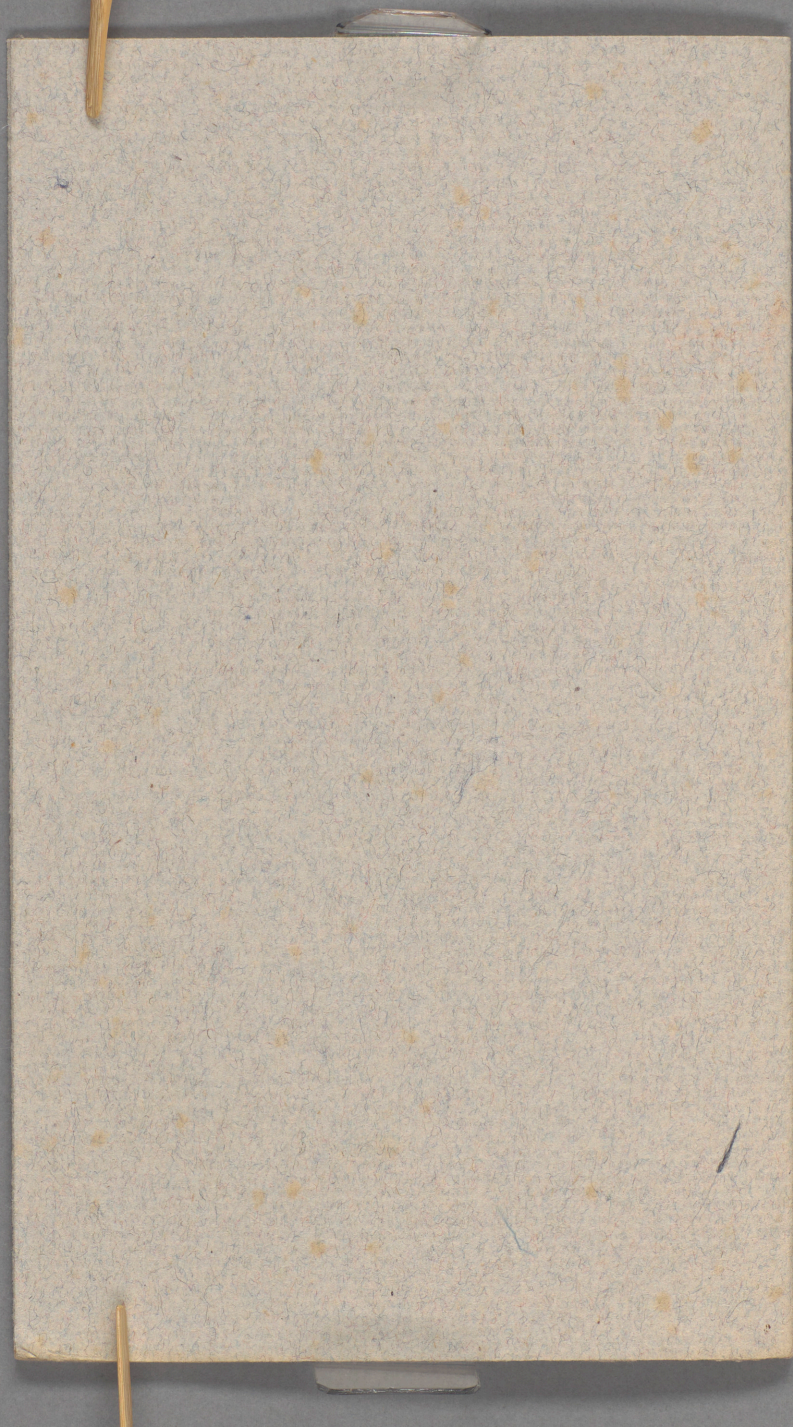
Very faint, illegible text, possibly a name or a date, located below the second line of text.

Lund 1794.
trykt hos Prof. Joh. Lundblad.
Kostar häftad 1 Sk.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

